

Laiks sagatavoties

Elders Ījans S. Arderns
no Septiņdesmito kворuma

Mums ir jāvelta laiks pašām svarīgākajām lietām.

Grāmatas *Sludini Manu evaņģēliju* astotā nodaļa vērš mūsu uzmanību uz laika lietderīgu izmantošanu. Šajā nodaļā Elders Rasels M. Balards atgādina, ka mums ir jāizvirza mērķi un jāiegūst nepieciešamās iemaņas, lai mērķus sasniegtu (skat. *Sludini Manu evaņģēliju — Misionāru kalpošanas rokasgrāmata*, 2004. g., 146. lpp.). Nepieciešamo iemaņu apgūšana mērķu sasniegšanā iekļauj sevī prasmi — lietderīgi izmantot savu laiku.

Es esmu pateicīgs par prezidenta Tomasa S. Monsona piemēru! Neskatoties uz visu, ko viņš kā Dieva pravietis dara, viņš, tāpat kā Glābējs, spēj atlicināt pietiekami daudz laika, lai apmeklētu slimos (skat. Lūkas 17:12–14), iedrošinātu grūtsirdīgos un būtu visu kalps. Es esmu pateicīgs arī par daudzu citu cilvēku piemēriem, kuri ziedo laiku kalpošanā saviem līdzcilvēkiem. Es liecinu, ka, ziedojot laiku kalpošanā tuvākajiem, mēs iepriecinām Dievu un ka tas mūs Viņam pietuvinās. Mūsu Pestītājs pieminēs Savus vārdus, „jo tas, kas ir uzticīgs un gudrs laikā, tiek uzskatīts par cienīgu iemantot mājokļus, ko tam ir sagatavojis Mans Tēvs” (M&D 72:4).

Laiku nevar nopirkt, lai kā jūs gribētu. Laiks ir prece, kuru nav iespējams nopirkt nevienā veikalā — ne par kādu cenu. Tomēr, ja laiku izmanto lietderīgi, tā vērtība ir neizmērojama. Katru dienu — bez maksas — mums ir piešķirts izmantošanai vienāds minūšu un stundu skaits, un mēs drīz vien apgūstam, ko mums tik rūpīgi māca dziesma: „Laiks skrien vēja spārnīem; to nevaram vairs atsaukt mēs.” Mums ir lietderīgi jāizmanto atvēlētais laiks. Prezidents Brigams Jangs ir teicis: „Mēs visi esam parādā Dievam par iespēju izmantot laiku savam labumam, un Viņš pieprasīs stingru atskaiti par to, kā mēs laiku esam izmantojuši” (*Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* [1997], 286. lpp.)

Ņemot vērā mūsu aizņemtību, mums ir jāiemācās noteikt prioritātes savām izvēlēm, lai saskaņotu tās ar mūsu mērķiem, vai arī mēs riskējam pakļauties kavēšanās vējiem, kas mūs novedīs no vienas nelietderīgas darbības — pie citas. Par prioritātēm mūs labi ir mācījis Dižais Skolotājs, Savā Kalna sprediķī paziņodams: „Tādēļ nedzenieties pēc šīs pasaules lietām, bet dzenieties vispirms uzcelt Dieva valstību un nostiprināt Viņa taisnību” (Džozefa Smita tulkojums, Mateja ev. 6:38). (Skat. arī Dalins H. Oukss, „Focus and Priorities”, *Liahona*, 2001. g. jūl., 99.–102. lpp.)

Alma runāja par prioritātēm, kad viņš mācīja, ka „šī dzīve kļūst par pārbaudes stāvokli; laiku, lai sagatavotos satikt Dievu” (Almas 12:24). Lai zinātu, kā vislabāk izmantot laiku — šo vērtīgo dāvanu, lai sagatavotos satikt Dievu, ir nepieciešamas vadlīnijas, tomēr nekļūdīgi mēs sava prioritāšu saraksta augšgalā noliktu Dievu un mūsu ģimenes. Prezidents Dīters F. Uhtdorfs ir mums atgādinājis, ka „ģimenes attiecībās mīlestība izpaužas vēltītajā l-a-i-k-ā” („Of Things That Matter Most”, *Liahona*, 2010. g. nov., 22. lpp.). Es liecinu, ka tad, kad sirsnīgi un lūgšanu pilni vērsīsimies pēc palīdzības, Debesu Tēvs mums palīdzēs vēltīt laiku tam, kas ir vissvarīgākais.

Nelietderīga laika izmantošana ir slinkuma radnieks. Dzīvojot pēc baušļiem un pārstājot būt slinkiem (skat. M&D 88:124), mums ir jāpārlicinās, ka aizņemtība ir vienādojama ar produktivitāti. Piemēram, ir brīnišķīgi, ja mums ir iespēja sazināties ar citiem interneta vidē, tomēr pārlicināsimies par to, ka šis saziņas veids nekļūst par atkarību. Es jūtu, ka daži ir iekrituši jaunā, laiku iznīcojošā atkarības slazdā, kas padara mūs par vergiem, liekot nepārtraukti pārbaudīt un sūtīt vēstules, tādējādi radot maldīgu aizņemtības un produktivitātes iespaidu.

Tas, ka spējam viegli komunicēt un piekļūt informācijai, ir ļoti pozitīvi. Man ir palīdzējis tas, ka varu piekļūt pētījumiem, konferenču uzrunām, radurakstiem, saņemt e-pastus, atgādinājumus no *Facebook*, *Twitter* ziņojumus u.c. tekstus. Lai arī cik labas šīs lietas nebūtu, mēs nevaram pieļaut, ka tās aizstāj pašas svarīgākās lietas. Cik gan tas būtu skumji, ja telefons un dators, ar visu savu sarežģītību, aizstātu vienkāršu, sirsnīgu lūgšanu mīlošam Debesu Tēvam. Metīsimies ceļos ar tādu pašu entuziasmu, ar kādu sūtām ziņojumus!

Elektroniskās spēles un attiecības interneta vidē nevar aizstāt īstus draugus, kuri var sniegt iedrošinošu apskāvienu, aizlūgt par mums un rūpēties par mūsu vajadzībām. Cik gan es esmu bijis pateicīgs, redzot kvorumu, klasi un Palīdzības biedrības māsas vienotībā atbalstot citam citu! Šādās reizēs es esmu labāk izpratis, ko apustulis Pāvils domāja, kad viņš teica: „Jūs tagad vairs neesat svešinieki un piedzīvotāji, bet vienas valsts pilsoņi ar svētajiem” (Efeziešiem 2:19).

Es zinu, ka mēs izjūtam vislielāko laimi, kad koncentrējamies uz To Kungu (skat. Almas 37:37) un tām lietām, kas nes ilgstošu gandarījumu, nevis kad bezjēdzīgi pavadām neskaitāmas stundas internetā, sekojot statusa aktualitātēm, spēlējot *Fermu* un katapultējot dusmīgus putnus pret betona sienām. Es mudinu katru no mums apņemties sākt valdīt pār tām lietām, kas zog mūsu dārgo laiku, un nepieļaut, lai tās caur atkarību raisošo spēku valdītu pār mums.

Lai mums būtu tas miers, par kuru runā Glābējs (skat. Jāņa 14:27), mums ir jāvelta laiks pašām svarīgākajām lietām, un Dieva lietas ir vissvarīgākās. Kad mēs esam vienoti ar Dievu sirsnīgā lūgšanā, lasām un studējam Rakstus katru dienu, pārdomājam izlasīto un sajūto un tad pielietojam, un dzīvojam saskaņā ar iemācīto, mēs tuvojamies Viņam. Dievs ir apsolījis, ka, ja mēs cītīgi studēsim no labākajām grāmatām, „[Viņš] dos [mums] zināšanas ar Savu Svēto Garu” (M&D 121:26; skat. arī M&D 109:14–15).

Sātans mūs kārdinās slēptos veidos, mudinot izmantot laiku nelietderīgi. Lai arī mēs tiksim kārdināti, Elders Kventins L. Kuks ir mācījis: „Svētie, kuri atsaucas uz Glābēja

vēstījumu, netiks novesti no ceļa ar traucējošām un postošām nodarbēm” („Are You a Saint?” *Liahona*, 2003. g. nov., 96. lpp.). Hairams Peidžs, viens no astoņiem Mormona Grāmatas lieciniekiem, mācīja vērtīgu principu par traucēkļiem. Viņam bija kāds akmens, kurā skatoties viņš saņēma, kā viņam šķita, atklāsmes Baznīcai (skat. M&D 28). Pēc tam, kad Hairama rīcības avots tika noskaidrots, ir zināms, ka šis akmens tika saberzts pulverī, lai nekad vairs nebūtu par traucēkli.¹ Es aicinu izvērtēt laika izniekošanas traucēkļus mūsu dzīvē un, ja nepieciešams — tāpat saberzt tos pulverī. Mums ir jābūt gudriem savos spriedumos, pārlicinoties par to, ka mūsu dzīves svāri ir pareizi nolīdzsvaroti, iekļaujot To Kungu, ģimeni, darbu un veselīgu atpūtu. Kā daudzi jau to ir atklājuši, dzīvē ir lielāka laimes izjūta, kad mēs izmantojam savu laiku, tiecoties pēc lietām, kas ir „tikumīgas, jaukas, labi novērtētas vai uzslavas vērtas” (Ticības apliecinājumi 1:13).

Laiks traucas uz priekšu vēja spārnēm. Šodien būtu laba diena, mirstīgās dzīves laika pulkstenim turpinot tikšķēt, lai mēs izvērtētu to, ko mēs darām, lai sagatavotos satikt Dievu. Es liecinu, ka liels atalgojums gaida tos, kuri izmanto šīs dzīves laiku, lai sagatavotos nemirstībai un mūžīgajai dzīvei. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCE

1. Skat. Provo Utah Stake general minutes, 1856. g. 6. apr., 10. sēj. (1855–1860), Baznīcas vēstures bibliotēka, Soltleiksītija, 273. lpp. (pareizrakstība, pieturzīmju un lielo burtu lietošana modernizēta): „Tēvs [Emers] Heriss teica, ka apustulis sacīja, ka mums jācīnās „pret valdībām un varām, ... un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā”. Brālis Hairams Peidžs izraka no zemes melnu akmeni un ielika to savā kabatā. Kad viņš pārnāca mājās, viņš uz to paskatījās. Tajā bija teikums, kas it kā bija rakstīts uz papīra lapas. Tiklīdz viņš pierakstīja vienu teikumu, uz akmens parādījās cits teikums, līdz viņš bija uzrakstījis 16 lappuses. Par to tika pateikts brālim Džozefam. Kāds Džozefam jautāja, vai tas ir pareizi. Viņš atbildēja, ka nezina, taču viņš lūdza Dievu un saņēma atklāsmi, ka akmens bija no velna. Tad tas tika saberzts pulverī un uzrakstītais sadedzināts. Tas bija tumsības spēku darbs. Āmen.”